

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 9

Chuyện cô Ngoan “*được Đức Mẹ nhập tràng*” ồn ào, kinh động và gây hiếu kỳ đến độ đi đâu cũng nghe người ta chỉ bàn tán xôn xao có bấy nhiêu, kèm theo đồn đại nhiều thông tin thất thiệt, nhiều kỳ tích lâm ly kỳ bí với niềm xác tín mạnh mẽ vững chắc không gì có thể làm suy suyển được... Nhưng rồi cũng tiêu tan nhanh chóng.

Số là từ khi bắt đầu xảy ra chuyện lạ, người này muốn cha sở công nhận, kẻ khác muốn cha lập kế hoạch để tôn kính Đức Mẹ cách đặc biệt hơn, người nọ lại còn đề nghị làm lễ rước cô Ngoan về nhà thờ v.v... phần đông dư luận muốn cha sở phải công bố trên tòa giảng những điều Đức Mẹ dạy, những điều Đức Mẹ làm qua miệng qua tay cô gái thất học và nhà quê này.

Cha sở dứt khoát từ chối mọi thỉnh cầu lẫn những lời đề nghị.

Tôi hết sức chăm chú dõi theo cha sở mong học được những gì hay nơi cha. Dịp này tôi mới thấy thật rõ cha có đức tính trầm tĩnh, kiên cường, can đảm và thận trọng toát lên từ óc sáng suốt chứ không phải thận trọng do tính nhút nhát, mông muội... những đức tính ấy của cha thể hiện ngay trong lúc mọi chuyện đang sáng-tối, trắng-đen, úp-mở... đôi bên chưa phân tỏ, mọi người cứ rối tinh lên. Cha thường đưa ra chỉ một câu trả lời ngắn gọn và đầy ý nghĩa cho nhiều loại câu hỏi ngây thơ tìm hiểu hay ma mãnh bắt bí:

- *Tôi đang chờ lệnh của Tòa giám mục đây!*

Tôi được đọc các sách nói về sự lạ Đức Mẹ hiện ra tại Fatima (Bồ Đào Nha), hiện ra ở Lộ Đức (Pháp), ở Trà Kiệu hay Lavang (Việt Nam)... nên

biết được mỗi sự kiện như thế, giáo quyền rất nhọc tâm để đi đến một quyết định, vì con người bản tính ưa để ra nhiều luồng dư luận tương phản nhau trước mỗi sự kiện lạ, khiến sự việc đã rối rắm càng thêm rối rắm. Đây là sự kiện tôi may mắn chứng kiến để tận dụng học hỏi cách xử trí của các đấng bề trên cấp giáo phận và cấp giáo xứ.

Sự mù mờ hư thực ngày một dâng cao, giáo dân ngày càng nhốn nháo bất an, quan điểm ngày càng phân cực, giáo xứ ngày càng chia rẽ... tất cả hầu như đã đi đến đỉnh điểm khi bỗng dung một hôm, cô Ngoan gửi sứ giả đến nhà xứ yêu cầu cha sở phải thân hành đến nhà cô để "*lạy châu Đức Mẹ*".

Từ đầu câu chuyện đến giờ tôi không thấy cha sở liên lạc gì với tòa giám mục, nhất nữa ngay trong lúc này đang xảy ra sự việc thì chiến sự quanh vùng lại nổ ra trầm trọng, đường sá bị tắt nghẽn, trong đó, con đường huyết mạch từ giáo xứ về tòa giám mục buộc phải đi qua hai con sông đã khó, lính tráng đầy dẫy tra xét và công sự phòng thủ rào rập chốt chặn... càng làm khó thêm người đi đường. Tôi lo lắng không biết cha sở làm sao lãnh ý của đức giám mục được, làm sao để xử trí với diễn tiến bất ngờ và bất lợi như thế. Trước những sự kiện có dính dáng đến yếu tố thiêng thánh, vừa mù mờ vừa nhạy cảm như thế này, giáo quyền im lặng thì dễ, nhưng buộc phải lên tiếng hay buộc ứng xử cho ra lẽ thì thật khó! Mấy ngày qua, mỗi khi gặp mặt cha sở, tôi chăm chú để ý những phản ứng gì của ngài, nhưng tuyệt nhiên không một dấu hiệu gì của lo âu, xao xuyến, căng thẳng ngoại trừ duy một nét đơn sơ, hồn hậu cố hữu của vị cha sở nhà quê đầy chất "xứ Ars" trong truyện thánh Jean Vianey. Ngược lại đôi lúc tôi cảm thấy mình bỗng trở nên bé nhỏ làm sao khi ở trước mặt cha! Vì thế tôi im thin thít không dám hỏi ngài bất kỳ một điều gì dù rất muốn.

...

Bỗng sáng hôm đó trước "*thánh lễ đèn dầu*" -mỗi buổi sáng ngày thường cha sở dâng thánh lễ với đèn dầu đốt leo lét đó đây trong thánh đường rộng lớn, nhưng thỉnh thoảng có buổi sáng nào một trong hai cha phó dâng lễ do nhu cầu đặc biệt thì thắp đèn điện sáng choang, cho nên giáo dân triu mến gọi đùa những thánh lễ cha sở dâng buổi sáng ngày thường là

những “*thánh lễ đèn dầu*”-, sau khi thuật sơ lại cho cộng đoàn việc cô Ngoan gửi sứ giả đến yêu cầu triệu tập cha sở, cha sở vẫn với giọng nhẹ nhàng, công bố:

- *Tôi đã cử ông trùm Lê Văn Dầu đến trao cô Ngoan tờ lệnh, tôi xin đọc để mọi người được biết một cách thật tỏ tường.* -Nhìn vào tờ giấy khổ lớn, cha sở đọc với giọng đồng dục và chậm rãi- “*Đang bản quyền sở tại họ đạo An Biên, yêu cầu cô Têrêxa Phạm Thị Ngoan, 25 tuổi, con ông Phêrô Phạm Văn Chiêu và bà Anna Nguyễn Thị Xê, ngụ tại khu III, giáo xứ An Biên, người đã tự xưng được “Đức Mẹ nhập tràng”, trong vòng ba ngày, phải đến trình diện với cha sở tại nhà xứ.. Làm tại An Biên, thứ sáu, ngày 7 tháng 12 năm 1962, ký tên: linh mục Albeza Đặng Tuấn Anh.. Post scriptum: Lệnh này được ra lần thứ nhất.*

Tôi hết sức bất ngờ, ngạc nhiên lẫn tò mò thú vị theo dõi. Ôi! Quả “*ông già gân*” – nhiều người gọi cha sở như vậy - đáng mặt một ông cha sở họ đạo lớn và phức tạp thế này! Đức cha không phân bổ sai ai bao giờ! Bên ngoài của cha sở hiền hậu rất một chất “*tiên phong đạo cốt*” là thế! Nhưng bên trong, bây giờ tôi mới biết, bản lĩnh, nghị lực và cứng rắn không thua gì thánh Ambrôsiô từng phạt đến cả vua (vua thánh Théodore) quỳ gối ngay trước tiền đình nhà thờ làm gương cho giáo dân ra vào! Có chết khiếp không chứ!

Suốt ba ngày sau đó không thấy cô Ngoan đến.

“*Thánh lễ đèn dầu*” sáng thứ hai tiếp theo, cha sở đọc lệnh triệu tập lần nữa, rồi cũng chấm dứt bằng câu:

- *Post scriptum: Lệnh này được ra lần thứ hai.*

Thêm ba ngày nữa vẫn không thấy cô Ngoan đến trình diện.

“*Thánh lễ đèn dầu*” sáng thứ năm trước đông đảo giáo dân hơn, cha sở đọc lệnh triệu tập lần thứ ba, cuối thư cũng kết thúc bằng câu cũ nhưng có dài hơn và hơi khác hơn:

- *Post scriptum: Lệnh này được ra lần thứ ba. Sau ba lần triệu tập, nếu đương sự bất tuân vụ lệnh, giáo quyền sẽ có cách giải quyết.*

Cô Ngoan cũng vẫn im hơi. Không đến.

Đúng là cha sở có ý đồ rõ rệt, cho nên chuyện sau đây rơi đúng vào sáng chúa nhật, trong thánh lễ đèn điện sáng choang và long trọng, cha sở mặc áo surplis (gọi nôm na là áo các phép) đeo dây stola (dây đeo cổ vòng ra trước ngực và buông thõng dài xuống đến dưới thắt lưng... để linh mục cử hành một số bí tích)... đường bệ và uy nghiêm công bố:

- Sau ba lần gửi lệnh triệu tập – cha sở giờ cao ba phong thư lên cho giáo dân xem – cô Têrêxa Phạm Thị Ngoan không vâng lời đấng Bản quyền sở tại... Nay tôi tuyên bố ra lệnh cấm cô Ngoan lấy danh Đức Mẹ Maria để hành sự mờ ám. Đồng thời tôi ra lệnh cấm mọi giáo hữu đến nhà đương sự.

Hình như có bóng dáng quyền uy của Thiên Chúa trong từng câu chữ... nên mọi người hiện diện ai nấy đều cảm thấy có một cái gì đó huyền bí thần tốc thần lực chuyển luân trong huyết quản khiến rần rần cả da thịt. Tất cả đều im phăng phất với vẻ cung kính khiếp sợ.

Thánh lễ tiếp tục như mọi khi trong bầu khí sốt sắng lạ thường!

Sự kiện “*cô Ngoan được Đức Mẹ nhập tràng*” sau đó lụi tàn dần, vì giáo dân nào mà không tin nghe lời cha sở! Thế nên ngay lập tức, chẳng ai dám lui tới hoặc dám bén mảng đến nhà cô. Thật vậy! Giáo dân lúc nào cũng trông chờ sự hướng dẫn khôn ngoan, cả quyết của giáo quyền để họ được cung kính vâng lời, miễn sao với tư cách thay mặt Chúa quyết định dưới ơn soi sáng của Thánh khí và Sự thật.

Nhưng sự việc thế thôi mà xong thì còn gì để nói! Hai cha phó vốn đã chống đối và muốn trục xuất cha sở, nay được dịp nổi lên, hiệp lực với cô Ngoan và bè phái ủng hộ để lôi kéo thêm nhiều giáo dân chống đối cha sở một cách công khai... ngày càng dữ dội hơn.

Thật là lộn xộn! Tôi không nghi ngờ hai cha phó, mà tin rằng có ai đó hiểm độc hơn *thừa nước đục thả câu* thổi vào giáo dân luồng tư tưởng cho rằng cha sở là thành viên của hội Tam điểm (Franconnerie) - một thứ giáo phái chống phá Giáo hội và xã hội – qua việc *cha sở phủ nhận “Đức Mẹ nhập tràng” thế kia!* -. Thời điểm này ngoài đời trong đạo cũng râm ran nhiều dư luận cho những nhân vật chớp bu của thế quyền là người thuộc hội

Tam điểm, cho những ai thành đạt trong chính trị, quân sự lẫn thương mại... đều là người hội Tam điểm. Chính vì vậy lúc này mà quy kết cha sở là người của hội Tam điểm thì còn gì thuận lợi cho bằng!

Nhưng như ngọn đèn lóe sáng để rồi phụt tắt, sự kiện cô Ngoan bùng lên dăm bữa nửa tháng rồi tàn lụi nhanh không ngờ. Thêm một coup de grâce! (nghĩa chữ là *một cú ân huệ*, có nghĩa tử tội bị xử bắn còn đang ngáp ngoái, người ta bắn cho một viên đạn vào đầu giúp chết nhanh tránh đau đớn). Tòa giám mục vào cuộc. Cha phó lớn bị tuyên chuyển ngay tắp lự đến không kịp ai biết.

Khi sự việc đã dần ổn định, một hôm tôi rụt rè hỏi cha sở:

- *Thưa cha! Cha giải quyết hay và đúng quá! Nhờ đâu cha sáng suốt phân định thực hư...?*

Cha sở vẫn với giọng người cha hiền lành:

- *Đâu có gì là hay hở con! Dùng phép thử “vâng lời” mọi việc sẽ được sẽ sáng tỏ.*

Thấy tôi ngỡ ngác cha giải thích thêm:

- *Không có gì bằng “thuốc thử vâng lời”. “Thuốc thử vâng lời” thử được lòng trung tín, đức khiêm nhu, sự thành thật, ý chí, sự nhẫn nại, đức công bình, lòng mến, đức tin và vân vân... Chính Chúa Con cũng vâng lời Chúa Cha cho đến chết, Đức Mẹ cũng vâng lời Thiên Chúa sát rạt. Rồi con thấy đó! Đầy dẫy trong Phúc âm những đòi buộc, gương sáng, chuyện kể, dụ ngôn... về lòng tin. Tin là vâng lời chứ gì nữa! Ngược lại ma quỷ vốn loài thiên thần kiêu ngạo, chúng không thể vâng lời. Dùng vâng lời làm “thuốc thử” để tách việc nào của Thiên Chúa, việc nào của ma quỷ. Con hiểu không?*

Tôi nhanh miệng không ngờ:

- *Tệ thật! Vậy mà nhiều lúc con xem nhẹ đức vâng lời.*

Cha sở cười vừa gật đầu:

- *Hoặc người ta nói tới “vâng lời có điều kiện, có trao đổi...” ... Không đúng! Đã vâng lời thì không điều kiện, không trao đổi, vì người vâng lời rất*

có cá tính, họ quyết định dứt khoát đến không suy nghĩ, không cân nhắc, không đong-đo-tính-đếm hay trăn trở, băn khoăn... lựa chọn! Còn thế là còn chưa vâng lời! Còn trẻ người ta ít vâng lời, càng già càng dễ vâng lời! Người vâng lời thì khiêm tốn đến nhỏ bé, tin tưởng mạnh mẽ đến hoàn toàn phó thác, nhất nữa là... vâng lời cấp tốc.

Phải nói tôi học ở cha sở nhiều hơn tôi tưởng.

Cũng nhờ đó đường tu trì của tôi bỗng sáng hơn lên khi tôi quyết định từ nay tôi sẽ vâng lời Chúa tuyệt đối và cấp tốc, nói đúng hơn là vâng lời bất kỳ điều gì Chúa quyết định nơi tôi.

Nhưng... có lẽ như thế mà đời tôi càng ngày càng gặp nhiều biến cố, nhiều trở ngại, nhiều khổ đau!?

(còn tiếp)